

че нито лицето нито гласътъ му показвале знакъ на гнѣвъ ; и като се прѣспирале помежду си, заповѣдалъ на наказателя да слѣдва ударитѣ. Впрочемъ, тѣзи хладнокрѣвна строгость не бѣ съвмѣстна съ характера му, и за това като се раскаелъ, та до животъ удържалъ старото си поведение, и рече : *По-добръ прѣдпочитамъ слугитѣ ми да се развращаватъ поради ненаказанието ми, отъ колкото азъ да се развращавамъ чрѣзъ строгостта ми.* При това приложилъ, че кротостта има много повече авторитетъ да образува хората, отъ колкото голѣмата строгость.

Плутархъ билъ много ученъ, и много обичалъ да прочете книги, чрѣзъ която прочеть добилъ дълбокъ и философически умъ. Неговитѣ списания, освѣнъ гдѣто съдържаватъ голѣма наука, но сж и много драгоценни по това, че въ тѣхъ турилъ прѣдложения и спомѣнува имената на нѣкои изгубени писатели, за които знаемъ само отъ този изворъ. Отъ всичкитѣ му списания, които сж отъ 90—100 първото мѣсто държатъ *Oi Παράλληλοι Βίοι* Паралелнитѣ животоописания. Въобще е такъвъ писатель, който много обича да казва истинната, безъ да мари дали писува за добринитѣ или за злинитѣ на нѣкои личности : като сравнява дѣянията и достойнството на всякое едно лице съ степенята на неговата добродѣтель и правда.

Прѣди него имаше единъ писатель на име Корнилий Непосъ, който писалъ житията на нѣкои велики мъже, и възможно че трудътъ на Непоса даде потикъ и въодушевление въ Плутарха за прѣдприятието на писатель. Но епитомитѣ и сухитѣ бѣлѣжки на Непоса ни най-малко